

Arrest

nr. 134 226 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Britse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CRANINX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekster dient op 30 oktober 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Haar zoon, tweede verzoeker, dient op dat ogenblik een aanvraag in, in zijn hoedanigheid van descendent van zijn moeder.

1.2. Op 29 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

In hoofde van eerste verzoekster:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (1)

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 30/10/2013 werd ingediend door: Naam: [...] ,

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 30/10/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen. Ter staving van haar aanvraag legde betrokkene de volgende documenten voor: rekeningoverzicht met uitbetaling van een Brits pensioen, inkomensvervangende tegemoetkoming en integratie tegemoetkoming van de heer D.S.S., verklaring van tenlastenneming door de heer D.S.S en bewijs van ziektekostenverzekering voor betrokkene.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene zich deels wenst te beroepen op inkomen die de garantsteller ter beschikking zou stellen. Overeenkomstig artikel 50,§2,4° is het wel degelijk mogelijk om bestaansmiddelen die door derden ter beschikking worden gesteld in rekening te nemen, toch voor zover deze daadwerkelijk ter beschikking zijn. Uit de voorgelegde stukken blijkt echter niet dat die garantsteller zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkenen ten laste te kunnen nemen.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende bestaansmiddelen heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

De bestaansmiddelen die zij via een derde ter beschikking krijgt, met name de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming ontvangen door de heer D.S. van de FOD Sociale Zekerheid (Directie-generaal Personen met een Handicap) kunnen niet in aanmerking worden genomen. De tegemoetkomingen (de inkomensvervangende en de integratietegemoetkoming) voor gehandicapten behoren tot het residuaire bijstandsstelsel. De inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) kan worden toegekend indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de fysieke of psychische toestand het verdienvermogen van de aanvrager verminderd heeft met minstens twee derden in vergelijking met wat een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen. De integratietegemoetkoming heeft als doel de bijkomende kosten als gevolg van de handicap te dekken. De tegemoetkomingen worden toegekend na een inkomenstoets. De tegemoetkomingen worden pas uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Derhalve valt de garant met de ontvangst van de tegemoetkomingen de facto zelf ten laste van het Belgische sociale bijstandsstelsel en kan hij geen personen ten laste nemen met dit inkomen.

Betrokkene legt verder het bewijs voor dat zij zelf jaarlijks een bepaald overlevingspensioen ontvangt in het Verenigd Koninkrijk, maar het bedrag ligt lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat zij hiermee voldoende in haar levensonderhoud kan voorzien. Betrokkene toont derhalve niet aan te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980).

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

In hoofde van tweede verzoeker:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 30.10.2013 werd ingediend door: H., B. H., Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk ; Geboortedatum: 08.09.1994, Geboorteplaats: B. , Identificatienummer in het Rijksregister : [...], Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd :1

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 30/10/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als bloedverwant in neerdalende lijn van mevrouw H., D. A. (NN: ...).

Aan de moeder, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd het verblijf van meer dan 3 maanden op 29/04/2014 geweigerd.

Bijgevolg kan artikel 40bis§2, 3° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer genieten. Het recht op verblijf wordt derhalve ook aan betrokkene geweigerd.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Onder punt 3.1. van het verzoekschrift geven verzoekers de volgende uiteenzetting:

"3.1. De inkomsten van Dhr. D. S. zijn daadwerkelijk ter beschikking

DVZ heeft het verzoek van Mevr. H. en Dhr. H. afgewezen omwille van onderstaande reden: Dhr. D. S. ontvangt een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming. Deze tegemoetkomingen worden toegekend na een inkomenstoets en worden pas uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. DVZ is dus van oordeel dat Dhr. D. S. Mevr. H. en Dhr. H. niet ten laste kan nemen daar hij zelf ten laste valt van het Belgische sociale bijstandsstelsel.

Art. 50 van het KB van 8 oktober 1981 stelt dat voor het bewijs van voldoende bestaansmiddelen te leveren, een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking kunnen worden genomen.

Een invaliditeitsuitkering komt bijgevolg wel in aanmerking om aan te tonen dat men over voldoende beschikbare bestaansmiddelen beschikt.

Wat is nu het verschil tussen een invalide persoon en een gehandicapt persoon? Invaliden zijn langdurig zieken, terwijl een handicap het blijvend geheel of gedeeltelijk niet meer functioneren van de geestelijke, lichamelijke of zintuiglijke vermogens betreft.

Het resultaat is echter wel hetzelfde: zowel invaliditeit als een handicap heeft gevolgen voor de professionele werksituatie, reden waarom er een stelsel van tegemoetkomingen bestaat.

Een invalide geniet weliswaar een uitkering via het ziekenfonds, terwijl een gehandicapt persoon een uitkering geniet via Directie-generaal, Personen met een handicap.

Dhr. D.S. is slechtiend en heeft een vermindering van de zelfredzaamheid met 12 punten (stuk 4). Zo kan Dhr. D.S. zich niet zelfstandig verplaatsen, noch kan hij gevaren inschatten en vermijden. Hij heeft bovendien moeilijkheden met sociale contacten en communicatie. Het is aldus haast onmogelijk voor Dhr. D.S. om een inkomen te genieten uit arbeid. Hij heeft dan ook een vermindering van zijn verdienvermogen met 66%.

Dhr. D.S. bevindt zich bijgevolg in een uitzichtloze situatie. DVZ heeft deze precaire situatie van Dhr. D.S. miskend in haar beschikking.

Anders oordelen zou een ongerechtvaardigd onderscheid bewerkstelligen tussen personen J met een handicap die een inkomensvervangende- en/of integratieuitkering ontvangen en invalide personen die een invaliditeitsuitkering ontvangen. Beide uitkering kennen immers dezelfde ratio legis: personen omwille van hun fysieke en/of mentale beperkingen bijstaan in hun levensonderhoud.

Dhr. D.S. kan Mevr. H. en Dhr. H. aldus wel ten laste nemen met zijn inkomen daar dit inkomen wel degelijk DAADWERKELIJK TER BESCHIKKING is.

Dhr. D.S. geniet een maandelijks inkomen van 1.611,61 EUR vanwege de FOD Financiën, Personen met een handicap (stuk 5). Hierboven komen nog de jaarlijkse inkomsten van het pensioen van Mevr. H. (stuk 6), waardoor er voldoende middelen voorhanden zijn (120% van een leefloon)."

2.1.2. De verwerende partij roept in hoofddorde een exceptie van onontvankelijkheid in, op grond van het feit dat in het middel een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel ontbreekt.

2.1.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet

worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad is van oordeel dat het middel slechts ontvankelijk is in de mate in de uiteenzetting van de verzoekende partijen een vermeende schending van artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) kan worden ontwaard. De passages van de uiteenzetting die niet aan deze bepaling kunnen worden gelieerd zijn, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van enige rechtsregel of –beginsel en de wijze waarop de bestreden beslissingen deze met de voeten zouden hebben getreden, onontvankelijk.

Verzoekster diende een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40, § 4, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

[...]”.

Artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet:

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;”

Uit deze bepaling blijkt welke stukken de verwerende partij, onder andere, in aanmerking kan nemen.

Verzoekers voelen zich gegriefd door het feit dat een invaliditeitsuitkering wél in aanmerking wordt genomen door de verwerende partij en de tegemoetkomingen voor gehandicapten van het Fonds voor Personen met een Handicap niet en dat één en ander een ongerechtvaardigd onderscheid bewerkstelligt tussen personen met een handicap die een inkomensvervangende en/of integratieuitkering ontvangen en invalide personen die een invaliditeitsuitkering ontvangen.

Verzoekers gaan er echter volledig aan voorbij dat de verwerende partij de voorgelegde bestaansmiddelen niet in aanmerking heeft genomen omdat de tegemoetkomingen behoren tot het residuaire bijstandstelsel, de garant met de ontvangst ervan de facto zelf ten laste valt van het Belgische sociale bijstandstelsel en hij dus geen personen ten laste kan nemen. Terwijl uitkeringen ingeval van ziekte of invaliditeit behoren tot het sociale zekerheidsstelsel dat is gebaseerd op het betalen van sociale bijdragen op de arbeidsinkomsten - de sociale bijdragen dienen precies om de sociale zekerheid te financieren - maken de tegemoetkomingen voor gehandicapten deel uit van het aanvullende bijstandstelsel, die niet werken op basis van bijdragebetalingen, maar worden gefinancierd met overheidsmiddelen. In het licht van het gestelde in artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet, met name het gegeven dat de betrokkene over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Een tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het luidt als volgt:

“Schending art. 8 EVRM

Iedereen heeft recht op eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven.

Mevr. H. en D.. S. hebben al sinds geruime tijd een relatie (stuk 1). Zij hebben dan ook het recht om deze relatie verder te zetten en te bestendigen in een samenwoning.

Aangezien Mevr. H. en Dhr. B. H., haar zoon, steeds hebben samengewoond, is Dhr. B. H. mee naar België verhuisd. Deze band tussen moeder en zoon dient dan ook gerespecteerd te worden.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Zelfs aangenomen dat de gezinsband tussen verzoekers enerzijds en de heer S.D.S. afdoende is aangetoond en los van de vraag of de bestreden beslissingen betrekking hebben op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking hebben op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting van een staat om gezinsleden van personen die er reeds verblijven toe te laten op het grondgebied afhankelijk zijn van individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang. Een billijke afweging dient te worden tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voorgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag om een verblijfskaart. Aangezien aan de moeder, in functie van wie de zoon, i.e. tweede verzoeker zijn aanvraag had ingediend, het verblijf op deugdzame gronden werd geweigerd, kan tweede verzoeker evenmin een verblijfsrecht genieten op grond van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Moeder en zoon zullen dus niet worden gescheiden ingevolge de thans bestreden beslissingen.

Specifiek wat betreft de relatie met de heer D.S, waarop verzoekster zich baseert en met betrekking tot dewelke zij stelt dat zij het recht hebben om de relatie verder te zetten en te bestendigen in een samenwoning, dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat verzoekster geen aanvraag heeft ingediend op grond van haar hoedanigheid als partner van een Belgische onderdaan. Verder moet erop worden gewezen dat de loutere omstandigheid dat zij in België een gezinsleven heeft opgebouwd op zich geen hinderpaal vormt om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat de heer D.S. haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

Daarenboven moet worden benadrukt dat de bestreden beslissingen niet noodzakelijk leiden tot een definitieve verwijdering. Ze hebben enkel tot gevolg dat verzoekers tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissingen sluiten niet uit dat de zij een visum aanvragen met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indienen in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Onder punt 3.3. voeren verzoekers aan wat volgt:

“Dhr. Brian H. en Mevr. H. zijn werkzoekende

Moest de Raad van Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zijn dat Dhr. Brian H. en Mevr. Donna H. ten onrechte ten laste vallen van de Belgische sociale zekerheid, dient er op gewezen te worden dat dit slechts een tijdelijke situatie is.

Conform overweging 16 van de richtlijn 2004/38/eg van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 mag men EU-burgers die vallen onder het sociale bijstandstelsel niet automatisch uitwijzen. Het gastland moet onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen en dient rekening te houden met de duur van het verblijf en persoonlijke omstandigheden.

In casu zijn zowel Dhr. Brian H. als Mevr. H. werkzoekenden.

Dhr. Brian H. heeft een diploma van automechanicien (stuk 7) en is reeds ingeschreven in meerdere interimkantoren. Aangezien hij de Nederlandse taal nog niet goed machtig is, ondervindt Dhr. Brian H. momenteel nog belemmeringen bij het vinden van een tewerkstelling. Doch is een technische kennis een zeer belangrijke competentie op de huidige arbeidsmarkt en kan er verwacht worden dat Dhr. Brian H. spoedig een tewerkstelling vindt. Te meer omdat Dhr. Brian H. de nodige inspanningen levert om

Nederlands te leren. Er kan verwacht worden dat Dhr. Brian H. tegen het einde van 2014 werk heeft. Mevr. Donna H. heeft geen diploma. Zij is ook werkzoekende. Zij is momenteel ingeschreven in een cursus om de Nederlandse taal machtig te worden. Mevr. Donna H. is van plan om actief werk te zoeken.”

2.3.2. In de mate dat verzoekers verwijzen naar “overweging 16 van de richtlijn 2004/38/eg” dient erop te worden gewezen dat een overweging in de préambule van een richtlijn geen bindende rechtsregel is die op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen. Alleen al om die reden is de verwijzing ernaar niet dienstig om de onwettigheid van de thans bestreden beslissingen aan te laten nemen.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoekers hun aanvraag voor een verblijfskaart niet hebben gestoeld op de hoedanigheid als werkzoekende, en dat zij op generlei wijze aanvoeren, laat staan aantonen, dat de verwerende partij hun aanvraag ook in het licht van die hoedanigheid had moeten onderzoeken.

Voorts kan de uiteenzetting van verzoekers op geen enkele wijze in verband worden gebracht met een nader omschreven rechtsregel of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Gelet op hetgeen voorafgaat en onder verwijzing naar de definitie zoals omschreven onder punt 2.1.3. dient dan ook worden vastgesteld dat de uiteenzetting onder punt 3.3. in het verzoekschrift onontvankelijk is.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS